

Hồi 559

Tam niên vi kỳ

Yến Phi lặn lội trắng sao đến Thôi gia bảo.

Hướng Vũ Điền đã giúp cho chàng rất nhiều, không những chia bớt công tác giúp chàng, phụ trách đi thông tri cho Thác Bạt Khuê biết động tĩnh của đại quân chủ lực Mộ Dung Thùy, còn tìm được một cánh kỳ binh khác của Mộ Dung Thùy - chỗ giấu mình của Long Thành quân đoàn.

Mộ Dung Thùy quả không hổ là đại gia quân sự Bắc phương, lợi dụng thôn làng và đường núi trong Thái Hành sơn, ẩn giấu cả mười vạn chiến sĩ, lại lợi dụng sơn đạo bí mật đục đẽo nói rộng, công kích Thác Bạt tộc hay Hoang nhân.

Giả như không có thám tử thần kỳ Kỷ Thiên Thiên, giả như bọn họ không biết chiến lược và bố trí của Mộ Dung Thùy, đến khi Mộ Dung Thùy phát động công kích với thế lôi đình vạn quân về phía bọn họ, bọn họ mới như chợt tỉnh mộng, cuộc chiến thắng bại ra sao, không cần đoán cũng biết kết quả.

Thác Bạt Khuê còn có thể dùng tử thủ Bình Thành để chịu đòn một trận, bộ đội Hoang nhân của bọn họ lại khẳng định sẽ bị tiêu diệt trọn ổ, không có một ai có thể sống sót quay về Biên Hoang Tập, Yến Phi chàng cũng không ngoại lệ, bởi chàng làm sao chịu nhần tâm buông bỏ chúng huynh đệ, tự động đột vây bỏ chạy?

Lúc đó Thác Bạt Khuê cũng coi như xong, cho dù có sự ủng hộ của Hoang nhân, có thể thắng được Mộ Dung Thùy hay không vẫn còn chưa biết được, huống hồ mất đi một vạn tinh binh Hoang nhân.

Trong thế lực ba phe, năng lực tác chiến chinh thế của Hoang nhân là mạnh nhất, có nhiều cao thủ nhất. Cái làm cho Mộ Dung Thùy sợ chính là Hoang nhân tự nguyện ra chiến trường, đánh để cứu chủ tử Kỷ Thiên Thiên, bất kể nhiệm vụ gian khổ khốn khó đến cỡ nào, không ai nói nửa lời oán trách. Hơn nữa Hoang nhân từng trải trăm trận, quen thuộc tuyệt mưa gió sương, sợ hợp tác và thông hiểu giữa các chiến sĩ vượt hơn xa bất kỳ một binh đoàn nào trong thời thế đương kim, tinh thần vạn người một lòng, chỉ cần là kẻ hiểu binh pháp là biết một nhánh một đội như vậy đáng sợ tới cỡ nào, khó đụng chạm tới.

Cho nên Mộ Dung Thùy mới có quyết định minh trí nhất, phái binh đoàn Long Thành tới hai vạn quân để con trai xuất sắc nhất của y chỉ huy, mai phục ở phía nam Thái Hành sơn

có tính chiến lược ghê gớm nhất, hòng khiến cho bộ đội Hoang nhân vĩnh viễn không đến được Bình Thành.

Với tài trí của Mộ Dung Thùy, đã sớm biết Hoang nhân cần phải tìm cứ địa tiền tuyến gần sát chiến trường, xem vị trí sắp xếp của quân đoàn Long Thành ngay bây giờ là biết Mộ Dung Thùy đoán được Hoang nhân sẽ dùng Thôi gia bảo làm cứ địa.

Sau khi rời khỏi sơn trại của Mộ Dung Thùy, Yến Phi y theo chỉ thị của Hướng Vũ Điền, tìm được doanh trại trong núi của quân đoàn Long Thành, lần mò nắm rõ tình huống phe địch, rồi mới chạy tới Thôi gia bảo hội hợp với huynh đệ Hoang nhân.

Gió đêm từng bùng lửa tới, nhưng không còn là gió tây bắc băng hàn thấu xương, mà là gió đông nam ấm áp hơn nhiều.

Sự chuyển đổi hướng gió đại biểu cho sự biến hóa của khí trời, mà những nơi chàng đi qua dọc đường đã không còn đọng đầy tuyết nữa, một phần băng tuyết đã tan chảy, hiện ra đồng cỏ xanh rì.

Trog lòng không khỏi dâng hiện tình cảnh tổng biệt An Ngọc Tinh.

Bọn họ chia tay ở bờ nam Tứ Thủy, miễn cưỡng nói lời từ biệt, tình huống lúc đó vẫn in hằn rành rành trong mắt.

Gió sông thổi mái tóc đẹp của An Ngọc Tinh tung bay, tà áo phất phơ, đôi mắt nàng tràn trề tình cảm thâm sâu: "Đưa đến đây được rồi chứ?".

Yến Phi thật có hơi không muốn để nàng rời khỏi mình, thở dài một hơi.

An Ngọc Tinh mỉm cười: "Tổng quân thiên lý, cuối cùng cũng phải từ biệt! Ngọc Tinh thật rất vui lòng, hôm đó huynh đề nghị với Ngọc Tinh, muốn muội cùng Thiên Thiên tử cùng ly khai thế gian này, muội vẫn chưa tin bọn ta có thể làm được. Nhưng hiện tại mộng tưởng đã thành hiện thực, chuyện không thể nào đã biến thành có thể, Ngọc Tinh không còn hoài nghi gì nữa".

Yến Phi thốt: "Có thể giúp Ngọc Tinh mỹ mộng thành sự thật, là thành tựu tự hào nhất của Yến Phi ta".

An Ngọc Tinh gơ tay vuốt ve bờ má chàng, hơi mắc cỡ nói: "Giữa bọn ta còn cần nói lời khách khí sao? Để cho người ta thời gian ba năm có được không? Sau khi muội về núi, sẽ bồi bổ âm dương chuẩn bị cho nguyên thần mới thành hình. Thời gian đó, huynh có thể cùng Thiên Thiên tử tận tình hưởng thụ cuộc sống, còn có thể? Giúp huynh có đủ thời gian chuẩn bị cho Thiên Thiên tử. Ba năm sau, huynh và Thiên Thiên tử đến nhà người ta tìm Ngọc Tinh, bọn ta liền có thể sống cùng một chỗ".

Yến Phi thất thanh: “Ba năm!”.

An Ngọc Tình thu hồi ngọc thủ, háy chàng một cái: “Có Thiên Thiên tử theo huynh mà! Huynh có thể sợ thời gian ba năm không đủ dài đó. Người ta thiên phận đâu có cao như huynh, hơn nữa muội quen tu hành một mình, không có ba năm đó để khổ tu, có lẽ vĩnh viễn không đạt được tới điều kiện phá không mà đi. Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, Ngọc Tình mới có thể an tâm theo huynh, gả gà theo gà, gả chó theo chó a! Khi!”.

Nói đến hai câu cuối cùng, trên mặt nàng lộ vẻ vui tươi mà lại mắc cỡ, thần thái động hồn hiếm thấy.

Yến Phi lo nghĩ: “Lẽ nào Ngọc Tình chịu mở miệng vàng, chịu hạ mình gả cho Yến Phi ta...”.

An Ngọc Tình trước hết che miệng chàng, không để chàng nói tiếp, dịu giọng: “Danh phận trên thế gian đối với muội không còn trọng yếu nữa, không còn bất kỳ ý nghĩa gì. Ở cùng với Yến Phi huynh tức là ở cùng, lẽ nào Ngọc Tình có thể rời bỏ huynh sao?”.

Yến Phi lòng cảm động từng hồi, từng có một đoạn thời gian chàng nghĩ hữu duyên mà vô phận với An Ngọc Tình, nào ngờ sự phát triển của tình huống đã hoàn toàn vượt ngoài ý liệu của chàng, phẳng phất như trong cội U minh quả có một đôi tay số phận dùng phương thức kỳ diệu nhất kết hợp bọn họ lại. Hồi tưởng tình cảnh năm xưa lúc mới gặp nàng, hiện tại giờ phút này nhìn vào đôi mắt đẹp thần bí có sức hấp dẫn không gì bì được đối với chàng, tư vị tiêu hồn trong lòng, làm sao cũng không có cách nào dùng ngôn từ để biểu đạt được.

An Ngọc Tình ngọc dung hồi phục lại nét bình tĩnh đó giờ, dịu giọng: “Từ nhỏ tới lớn, Ngọc Tình đã có lòng hướng về Đạo, cho nên đối với tư tình nam nữ trong thế gian không có chút kỳ vọng nào. Nhưng mỗi lần gặp huynh, luôn bị huynh làm xúc động một thứ tình cảm không nói được trong lòng Ngọc Tình, càng lúc càng cảm thấy Yến Phi huynh khác với người ta, cũng không có cách nào rời bỏ được huynh. Thật không ngờ tình ái nam nữ có thể động hồn như vậy, Ngọc Tình cảm thấy mình rất hạnh phúc. Tạm biệt!”.

Mỗi lần nhớ tới lời nói lúc biệt ly của An Ngọc Tình, đều làm cho Yến Phi có tư vị mới mẻ, nhớ lại không chán, mỗi một lần đều có cảm giác nóng bỏng mới lạ.

Thời kỳ đầu qua lại với An Ngọc Tình, mỹ nữ đó luôn có một phong thái cách xa ngoài ngàn dặm, có một thứ tự do tự chủ không bị bất kỳ chuyện gì người nào trói buộc, sải thoát khôn tả.

Khó được nàng chịu thổ lộ tâm sự. Bất quá trên sự thật tâm ý của An Ngọc Tình tuyệt không có cách nào che giấu được chàng, lúc tâm linh của chàng và nàng liên kết lại thành một, tình yêu của nàng đối với chàng như biển cả nuốt chửng lấy chàng, khiến cho chàng say đắm.

Yến Phi vụt ngưng bước, ngồi xổm xuống, trong lòng hiện điềm cảnh giác.

Thôi gia bảo xuất hiện đằng trước, chỉ có đèn đuốc thừa thớt.

Yến Phi quét mắt nhìn đồng cỏ rừng hoang gần xa, lại không phát giác tình huống gì dị dạng.

Yến Phi định tâm, bài trừ tạp niệm, tâm thần tiến vào cảnh giới thấu suốt trong ngần.

Vào lúc này, một bóng đen hiện ra đằng trước, lao tới khu rừng rậm bên trái, nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Yến Phi thầm kêu nguy quá, nếu mình không chút phát giác cứ tiếp tục tiến tới, nhất định sẽ bị đối phương phát giác.

Người này chắc là cao thủ thám tử Mộ Dung Long sai đến, khinh công tài tình, đặc phái dò thám tình huống Hoang nhân ở Thôi gia bảo.

Yến Phi không sợ mà lại mừng, bởi có thể chứng thực Mộ Dung Long quả có ý muốn đột tập bộ đội Hoang nhân ở phía trước, chỉ cần bọn họ có thể tương kế tựu kế, quật ngược đập tan Long Thành quân đoàn, trận này sẽ càng nắm chắc phần thắng, đối với sĩ khí của đại quân chủ lực Mộ Dung Thùy cũng có thể tạo thành đảm kích nghiêm trọng.

Yến Phi lại im lặng chờ đợi một hồi nữa, khẳng định xung quanh không còn có thám tử bên địch mới mượn sự yểm hộ của cây cỏ phóng về phía Thôi gia bảo.

- o O o -